

[Jane Oksen]

munernes sociale udvalg, der har den store kontakt med forældre og skal arbejde på at få børnene hjem.

Der har været talt meget om, at kommunerne, især de små, som er flest, ikke kan klare ekspertisen vedrørende de handicappede. Jamen så kan man da vel samarbejde over kommunegrænserne. Det handler da kun om lidt god vilje. Mange handicappede kan godt være i eget hjem. Ja, de fleste er det faktisk.

Jeg synes, at det er interessant at se, at man i Storstrøms Amt flyttede 350 åndssvage fra institutioner til almindelige parcelhuse eller lejligheder. Med 135 hjælpere koster det nu kun 200.000 kr. pr. beboer, hvor en institutionsplads koster 400.000 kr. Der kan faktisk også være besparelser i at gøre det bedre.

Ved at lade kommunerne overtage alt omkring egne handicappede tror jeg også de enkelte kommuner og den almindelige borger vil få større forståelse for disse menneskers problemer. Når man overlader det til et fjernt organ som amtet og afskriver ethvert ansvar, kniber det unægtelig med forståelsen. Mange opdager på denne måde slet ikke, at de har handicappede i den kommune, de bor i.

I dag går udviklingen også mod mindre enheder og en mere menneskelig form. Man går bort fra de store institutioner. Vi har i dag 762 små bofællesskaber, hvor der ikke er over 10 personer.

Når kommunerne skal mere ind i det, skal man selvfølgelig passe på ikke at få så skarpe kommunegrænser, at de svage grupper ikke får valgmuligheder.

Men det er ikke for godt i dag heller, hvad vores sygehuse angår. Her hindrer man også folk i et frit sygehusvalg. Personlig frihed bør efter Fremskridtspartiets mening hænge sammen med, at man får valgmuligheder, og det gælder, hvad enten man er handicappet eller skal indlægges på et sygehus. På den måde vil de dårlige institutioners dage også være talte.

Kort sagt, Fremskridtspartiet er positiv over for, at så mange opgaver som muligt udlægges fra amterne. Vi er ikke nervøse for de små kommuners evne til at tackle dette. Det viser sig i øvrigt også, at små kommuner er billigere til at administrere, så der må være meget, der taler for, at de overtager mest muligt.

Ledende folk på det sociale område, f.eks. socialdemokraten Jens Arbjerg Petersen fra

Sammenslutningen af Sociale Udvalg og, som jeg nævnte før, KL's formand, Thorkild Simonsen, Foreningen af Socialchefer, for ikke at tale om folk i regeringspartiet og vores egen statsminister, hr. Poul Schlüter, taler også om nedlæggelse af amterne. Venstre hylder det nære samfund og roser de små kommuner. Fremskridtspartiet vil forenkle. Vi forstår slet ikke, at vores radikale socialminister er så bange for at udlægge disse opgaver. Ved at nedsætte regionale udvalg, der skal arbejde i to år, forsinker vi kun afgørelserne. Lotzudvalget foreslår et gennemførelsesudvalg. Lad os følge det og komme i gang hurtigst muligt. Udvikling handler også om at turde gå nye veje.

Kirsten Lee (RV):

Jeg vil gerne sige tak til socialministeren for redegørelsen. I Det Radikale Venstre har vi den opfattelse, at decentralisering er et godt princip, som skal udbygges mest muligt, så længe det vel at mærke er til gavn for brugerne. Det gælder, ligegyldigt om det er unge eller børn eller psykiatriske patienter eller voksne med vidtgående handicap af den ene eller den anden grund.

Det er også et godt princip, at ansvar og kompetence skal følges ad. Den myndighed, der bevilger en ydelse, bør så vidt muligt også have det økonomiske ansvar for at betale ydelsen. Det er ikke altid tilfældet. Det er jo derfor, at vi har fået det begreb, der hedder refusionstænkning.

Det kan bedst betale sig for en kommune at yde en førtidspension, for den betaler staten jo. Men for brugeren kan det menneskeligt godt være den bedste løsning, at man i stedet for udøver en eller anden form for aktiverende indsats, men den refunderes bare ikke i lige så høj grad.

Vi er godt tilfreds med, at socialministeren har nedsat en arbejdsgruppe til at give et bud på, hvordan man bedst kan løse de problemer. Det ser vi frem til. Vi mener, det er en uskik, at der kan spekuleres i refusionssystemet.

Men vi vil gerne samtidig klart erkende, at nogle små kommuner ikke vil være i stand til at bære det fulde økonomiske ansvar for bare en enkelt svært udgiftskrævende person. Det skal de heller ikke. Det kunne bevirke, at nogle af brugerne kom til at føle sig som samfundsmæssige belastninger, og det er bestemt ikke meningen.